

Nagyon szomorú *vagyok,*

*olyan kicsik a nagyok,
olyan szomorú vagyok*

*hittem bennetek nagyon,
régi hittel kavarom
kávém, de már nem nagyon*

*szerelem, cukor lennél,
de nem lehet e vénnél
vénebb őszi hajnalon*

*nagyon szomorú kávét
kavar ott benn egy angyal,
zacc, négerbarna maggal*

Mi az ősz, *fenyőfa*

*egy korán begyűjtött
zöld cserépkályhában,
illata honderű,
mézédes körteműlt
darázscsípte szívben*

Ideje már *befejeznem,*

*nyárfaágon Metallica-
kazetta lóg kibelevve,
belekap a szél a barna
szalagba, masnit fon
szerelmem kócos hajába,
árvalány sír a papíron,
ideje talán eltűnni –
új zongora robban most szét
a magasban, Isten alszik
ónádasok bugájában*

A szívem fölé *nyúltam,*

*rég rejtett papírok zizegtek
a mosatlan ingben*

Alszol és éberem *figyelsz,*

*válladon hangya-földrengés –
dehogyan alszol, rettegsz minden
toppanástól, hangyasarkak
háromszor koccannak össze,
szemed tágra nyílt égre néz,
csillagok, mi az, hogy egész*

Felnőni, *milyen kései*

*találkozó – ír valaki,
szeretted kamaszként egykor,
szia, vagyunk, minek, kérded,
és visszakérdez, na, minek,
én Indiában szeretlek
ma is, hazudsz, suttogásom
elefántok tülkölése
nyomja el, szia, milyen volt,
mikor nyakadban elégett
a nyakkendő, most mire vársz,
szia, suttogom, sohase
hittem volna ezt: vörös
álmokban elefántok,
nincs se számovár, se nikkell,
világgá mennél, de nincsen*

Minden szobában *fekszik egy*

*állat, kint palánták nőnek,
lehetnék most bármi, nyár van,
mi lenne, ha visszamennénk
a kezdetekhez: kezdedben*

*egy vers szakad szét, indigó
üt át a papíron, szeret,
aki írta, szerethet még,
bár erre nincs másolatod,
átüti a géppapírod*

Tűnni kéne, talán lábnyom

*ősszel, ne haragudj lányom,
avarzörgés, amit adtam,
elpazarolt bánat számon,
könnyek nélkül hallgat minden,
száraz roppanása sincsen*